

De Blaauwe Dolfijn

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos
Coverfoto: Ernst Jan Noordijk – VFC Zeilcharters – Klipperaak
Vrouwe Frida Cornelia
(bronvermelding: <http://www.vfzeilcharters.nl>)
Auteursfoto: Ron van Vossen
Tekening binnenkant: Mignon den Boer
Coverdesign: Alexander den Boer
Correctors: Marjan van der Dorpe en Sonja Kaldenbach

ISBN: 9789464183320

© Astrid den Boer-Hasenbos

De Blauwe Dolfijn

Astrid den Boer-Hasenbos

Roman

Lieve allemaal,

Dit avontuurlijke verhaal is ontstaan uit iets wat ik graag doe, maar wat ik helaas alleen maar in mijn jeugd en sporadisch op vakanties gedaan heb namelijk; het varen op een schip, jacht of boot. Dit is voor mij een heerlijke ontspanning. Vroeger ging ik als tiener samen met mijn ouders op het plezierjacht van mijn oom en tante mee en dat maakte een zonnige zondag altijd tot een vakantie dag. Ik vond dan ook dat ik maar eens een verhaal over een bootreis moest gaan schrijven.

Dankzij mijn moeder is het verhaal iets avontuurlijker geworden. Zij kwam met het idee van de piraten aan. Daar kon ik natuurlijk toen niet meer omheen en moest dat op de een of andere manier in het verhaal zien te verwerken. Dat is aardig gelukt, dacht ik zo.

Veel leesplezier toegewenst,

Astrid den Boer-Hasenbos

Mijn speciale dank gaat uit naar Mignon den Boer, die een schitterende tekening gemaakt heeft van een zeilschip. Deze tekening zou eerst het kaft worden, maar we vonden toch dat we de boeken in dezelfde stijl moesten houden en een fotokaft moesten gebruiken. Ik kon de tekening echter niet ongebruikt laten liggen.

Verder ben ik ook weer heel erg blij met de inzet Marjan van der Dorpe en Sonja Kaldenbach en voor de informatie die ik kreeg van Marjolein van VFC zeilcharters – Klipperzaak Vrouwe Frida Cornelia.

Dank jullie wel.

1.

Sem van den Burgh keek gespannen naar zijn jacht, wat langzaam te water gelaten werd in de haven van Medemblik.

Op de kade stonden familieleden en vrienden naar de ceremonie te kijken. Verschillende journalisten van plaatselijke en landelijke kranten waren aanwezig. Ze waren druk bezig verslag te doen van de tewaterlating.

Er was zelfs een cameraploeg van Hart van Nederland aanwezig. Sem herkende een van de reporters die daar werkte.

Hij vroeg zich af hoe dat programma aan het nieuws was gekomen. Dat kon hem eigenlijk niet zoveel schelen. Hij was alleen maar blij met de extra publiciteit die zij hiermee zouden krijgen.

Sems jongste broertje, Joost van zestien, had met een fles champagne het jacht gedoopt en “*De Blauwe Dolfijn*” een behouden vaart toegewenst.

Het was altijd weer een spannend moment om een zeiljacht te water te laten en te zien of ze bleef drijven. Dit was het derde jacht wat hij, samen met zijn vrienden, tot op heden ontworpen en gebouwd had.

Deze keer echter, hadden ze speciale materialen en technieken gebruikt om er iets heel bijzonders van te maken. Het jacht was van een nieuw ontwikkeld soort carbon gemaakt. Er bestonden al boten, welke van carbon gemaakt waren.

Alleen dit jacht was een van de eerste boten met het allernieuwste superlichte maar toch zo sterke materiaal van dit speciaal ontwikkelde soort.

Sem had dit jacht, samen met zijn vrienden Paul Spanjerd en Maarten de Vries, op ingenieuze wijze gebouwd. Ook zij stonden, naast hem, vol spanning te kijken naar het jacht wat langzaam een katrol het water in zakte.

Sinds anderhalf jaar hadden de drie mannen een eigen bedrijf: “Masepa Sailing” genaamd. De naam was verzonnen door de jongste broer van Sem en was ontstaan uit de eerste twee letters van ieders voornaam.

De mannen ontwierpen en bouwden exclusieve jachten voor mensen die zich dat konden permitteren.

Sem was de ontwerper van de drie. Hij had de boot ontworpen en had daarnaast, samen met Paul, een aantal speciale technische snufjes voor de boot bedacht en gemaakt. Maarten was degene die

de meubels ontworpen had. Tevens had hij ook de meeste elektronica aangesloten. Paul was de ICT- man. Hij wist alles van computers, de op de windenergie draaiende motor en de automatische besturing van de boot.

Aangezien bijna alles voornamelijk handwerk was, moest er flink wat geld voor een dergelijk jacht neergeteld worden. Ondanks dat, was er al redelijk veel interesse in de eerste twee jachten die ze gebouwd hadden. Ze hadden al verschillende goede aanbiedingen hiervoor gekregen. Alleen hadden de mannen nog niet echt toegehapt.

De aanbiedingen, die ze voor de jachten gekregen hadden, zouden nu nog niet echt winst op leveren. De vrienden leverden vakwerk maar wilden er ook een goed belegde boterham aan overhouden en dat zouden ze niet krijgen als ze bij het eerste het beste aanbod al akkoord waren gegaan.

Goede reclame zou de prijs alleen maar opdrijven en dat hoopten ze dan ook te bereiken met de publiciteit van dit schip.

Om die extra publiciteit te krijgen, hadden ze dit keer verschillende kranten en nieuwszenders op spectaculaire wijze benaderd. De mannen hadden aangekondigd dat ze met dit jacht een wereldrecord neer wilden gaan zetten. Ze hadden als doel gesteld om in vijftig dagen rond de wereld te zeilen. Het zou volgens de berekeningen mogelijk moeten zijn en zou zelfs zeven dagen sneller zijn dan het vorige wereldrecord met eenzelfde soort zeiljacht.

De mannen wisten zeker dat ze daardoor beslist het nieuws zouden halen. Ze hadden de journalisten nieuwsgierig gemaakt door hen te vertellen dat er zéér exclusieve gadgets aan boord waren, die er voor zouden zorgen het record te breken en daarnaast de passagiers van alle gemakken zouden voorzien.

Om de spanning op te voeren, hadden ze de journalisten medegedeeld dat ze alles pas zouden onthullen als ze weer in de haven van Medemblik terug waren.

Dat geheimzinnige aspect had de journalisten bijzonder geprikkeld en dat had er weer voor gezorgd dat ze nu in groten getale bij de tewaterlating aanwezig waren.

De journalisten stonden zich werkelijk te verdringen bij de boot en probeerden van de bemanning zoveel mogelijk te weten te komen.

De mannen hielden echter voet bij stuk en bleven zwijgen over wat er nu zo exclusief aan boord was. Alles zou pas onthuld worden als de recordpoging geslaagd was.

Dus het enige wat de journalisten konden en mochten doen, was meevaren op een ander schip naast het jacht en van daar uit een reportage en foto's maken. Ook was er de mogelijkheid, als de mannen, in een haven van boord gingen, hen om een interview te vragen.

Als er tijd voor was, zou dat toegestaan worden. Zelf zouden de mannen af en toe ook een blog, met soms wat foto's, via internet publiceren maar foto's van de technische snufjes bleven geheim totdat ze in de haven van Medemblik teruggekeerd waren.

Wat dan bekend gemaakt zou worden, zou zonder enige twijfel de voorpagina van elke krant halen. Helemaal, als het hen ook zou lukken om met dit grote jacht binnen de gestelde vijftig dagen de wereld rond te zeilen.

Het enige wat de mannen verteld hadden, was dat de gadgets aan boord zó exclusief waren dat ze er octrooi op aangevraagd hadden. Het octrooi was een paar dagen geleden toegekend en nu konden ze het plan, wat de mannen de afgelopen maanden uitbroed hadden, gaan realiseren.

Men zou dus, totdat ze weer in Medemblik terug waren, alleen maar kunnen speculeren waarom het jacht zo snel was en wat er nu zo speciaal aan was. De geheimzinnigheid was beslist al een goede publiciteitsstunt, gezien de drukte in de haven.

Sem was er zeker van dat er, als men eenmaal wist hoe bijzonder het jacht was, ongetwijfeld meer aanvragen binnen zouden komen om dit model te gaan bouwen.

Het zeiljacht was groot voor zeiljachtbegrippen. Het was vijftientig meter lang en bijna zeven meter breed op de achterstevan, waar ook de stuurhut bevond. Het had drie ruime tweepersoonshutten met elk een eigen badkamer. In het midden van het ruim was er een riante salon met een comfortabele zithoek en een eethoek gecreëerd. De eethoek had een vierkante tafel met aan twee kanten bankjes.

In de zithoek stonden twee tweepersoonbankjes en twee fauteuils. Tussen de twee fauteuils in stond een kleine salontafel met een glazen tafelblad waarop de allernieuwste versie van een tablet gemonteerd was.

Op de tablet was het mogelijk om op internet te surfen. Er kon ook met de tablet worden geskypet, omdat er een cameraatje en ingebouwde microfoon in verwerkt zat. Als de tablet op de tafel vast geklikt zat, laadde de batterij gelijk op maar met een paar simpele handelingen kon je de tablet van het tafelblad losmaken en op schoot nemen.

De tablet had de mogelijkheid om in een e-reader te veranderen en er waren meer dan duizend boeken op gedownload. Een losgekoppelde tablet was dan ook gemakkelijker te hanteren als je een boek wilde lezen of als je er een gedownload spel op wilde spelen.

Tegenover de salontafel met de tablet hing een grote flatscreen televisie aan de wand. Deze was aangesloten op een kleine satellietschotel, die aan een van de masten bevestigd was. Hierdoor konden ze wereldwijd televisiekanalen ontvangen en het nieuws in Nederland een beetje volgen. De televisie had een ingebouwde dvd recorder waarop ze eventueel films konden bekijken.

Tevens had het ook een ingebouwde bewegingssensor waardoor er op de televisie onder andere Wii spelletjes gespeeld konden worden. Zo konden de mensen aan boord zich dus op verschillende manieren ontspannen.

De mannen waren echter alleen van plan in hun pauzes de Wii te gebruiken om eventjes te relaxen. Als de televisie uitstond, veranderde de beeldbuis in een schilderij met de afbeelding van *“De Blauwe Dolfijn”* erop.

Er was een aparte hoek in de salon die als kombuis dienst deed. Het had mooi afgewerkte kastdeurtjes. Het geheel zag er eerder uit als een houten kastenwand dan als een aanrechtblok met hangkastjes.

Het was van hetzelfde superlichte materiaal als de boot gemaakt. Het aanrechtblad was met de hand afgewerkt. In een van de kastjes zat een ingebouwd koffiezetapparaat, wat met een simpele druk op een afstandsbediening tevoorschijn kwam.

In het aanrechtblad zelf zat een driepits soort van elektrische kookplaat verborgen, wat door middel van een knopje onder het aanrechtblad in te drukken, in het aanrecht weg kon zakken.

Op deze manier had je met minder aanrecht toch een grotere werkplek en zorgde het er ook voor dat je niet gelijk het idee had dat je tegen een keukenblok aan zat te kijken. Alles was van alle gemakken voorzien.

De kookplaten waren aan te zetten door er met je vinger op te tikken. Als je langs de rand met de klok mee draaide, zette je de temperatuur van de kookplaat hoger en door tegen de klok in te draaien zette je de temperatuur lager.

Een speciale sensor in de kookplaten kon registreren dat er pannen op stonden. Als je de pan van de kookplaat af haalde en de kookplaat daarna op de laagste stand zette, sloeg hij na een paar seconden automatisch af. De kookplaat koelde gelijk na het afslaan af.

Verder was er een cooker in het aanrechtblad ingebouwd zodat je gelijk heet water kon tappen en de gootsteen kon afgedekt worden met een plank, die tevens dienst deed als hakblok.

De combimagnetron zat in een wandkast ingebouwd en een kleine vaatwasser zat er onder. Aan de andere kant van het aanrecht zat een koel-vriescombinatie in een kast ingebouwd. Deze kon zichzelf automatisch ontdooien wanneer dat nodig was.

Alle elektronica werkte op windenergie. Aan een van de hoogste masten was een apparaat bevestigd wat de windenergie opving en doorstuurde naar de grote accu's, welke in de voorsteven benedendeks opgeslagen lagen. Deze accu's zorgden ervoor dat alle elektronica en de motor van stroom werden voorzien.

In de twee hutten, die in de achtersteven zaten, waren een tweepersoonsbed, een ingebouwde kast, een klein zitje en een zijtafel met spiegel te vinden.

Tussen de twee hutten in zaten twee badkamers met een toilet, een douchecabine en een vaste wastafel en in de voorsteven was ook nog een hut met een identieke badkamer gevestigd. Alleen had deze hut een tweepersoonsbed, wat gesplitst kon worden in twee ruime eenpersoonsbedden.

Achter de badkamer van deze hut bevond zich nog een kleine voorraadkamer, waar een kleine wasmachine en droger in geplaatst waren. Boven de machines waren nog enkele kasten gehangen waar extra voorraad in opgeborgen kon worden.

Het trapje, wat richting dek ging, had een speciale sensor in elke traprede, dat oplichtte als je er op ging staan. Elke tree had als trapje een andere kleur licht gekregen. Er waren zeven treden en de kleuren van de regenboog waren gebruikt om het interieur een beetje meer kleur te geven.

De stuurhut was eigenlijk een met een linnen kap overdekt stuurgedeelte. Hier was een kleine zithoek gecreëerd. Daar kon je

beschut zitten als het regende of waaide maar waar je op mooie dagen ook gewoon van het mooie weer kon genieten door de kap te verwijderen. Deze zakte dan weg in een van de banken, door middel van een simpele druk op de knop.

Er was op niets bezuinigd en voor alles was het nieuwste van het nieuwste gebruikt.

Met de motor op volle kracht kon het jacht tijdens het varen dertien knopen halen, wat omgerekend ongeveer vijftiengint kilometer per uur was.

Als alle zeilen bijgezet waren, kon de motor uit en vaarden ze op de kracht van de wind. Met het grootzeil, de fok en de spinnaker volop in de wind konden ze snelheden van maar liefst negentien knopen halen, wat behoorlijk snel was voor een dergelijk groot zeiljacht.

Alles zag er glanzend en nieuw uit. De zeildoeken waren op het moment gestreken, maar als ze gehezen waren, was er een print van een groep springende blauwe dolfinen op te zien. Het jacht had dan ook haar naam te danken aan deze print.

De zeilen werden automatisch gehezen of gestreken. Alleen het vastzetten van de zeilen werd nog wel handmatig gedaan. Dat was eigenlijk iets wat overbodig was omdat het apparaat, welke de zeilen hees of streek, de touwen goed blokkeerde. Het gaf echter een stukje zekerheid om de zeilen op deze manier nog eens extra met de hand te beveiligen.

Er was een ultramoderne radar aan boord en daardoor kon het jacht bijna zonder de hulp van de bemanning via het nieuwste navigatiesysteem op de automatische piloot van haven tot haven varen. Dit was echt hét jacht onder de jachten.

De reis, die ze van plan waren te gaan maken, zou starten in de haven van Medemblik. Van daar ging de tocht via het IJsselmeer, naar de Waddenzee om verder via de Noordzee, langs Engeland en Frankrijk richting de Verenigde Staten over de Atlantische Oceaan te varen.

Na een korte tussenstop bij de Azoren en de Dominicaanse Republiek zou de tocht verder gaan door het Panamakanaal. Om vervolgens over de Stille Oceaan naar Nieuw Guinea te varen, waar ze na nog een korte onderbreking bij Port Moresby hun weg weer zouden vervolgen.

De reis ging daarna verder langs China en India, door de Rode Zee, via het Suezkanaal, over de Middellandse Zee, door de straat van Gibraltar en over de Golf van Biskaje weer terug naar het Kanaal, de Noordzee en de Waddenzee, waar ze dus over vijftig dagen weer aan zouden moeten leggen in de haven van Medemblik.

Sem werd uit zijn gedachten gehaald toen er luid applaus klonk. Hij zag dat Maarten nu op het dek van het jacht stond.

Het jacht werd door Maarten van de takel losgekoppeld en dreef nu zelfstandig in de haven. Sem was zo in gedachten geweest, dat hij helemaal niet in de gaten had gehad dat zijn vrienden bij hem weggelopen waren.

Paul stond op de kade en ving een van de trossen, die Maarten hem toewierp, op. Daarna maakte hij het touw aan een meerpaal vast. Beide mannen liepen daarna weer richting Sem.

Ze werden echter door de journalisten tegengehouden om vragen te beantwoorden. Dat deden ze voor enkele minuten en liepen vervolgens terug naar Sem, die tussen de genodigden stond. De mannen en hun familie keken samen vol trots naar het jacht wat netjes in de haven bleef drijven. Nú kon er niets meer gebeuren. Het ontwerp had de eerste fase goed doorstaan.

Er gleed een glimlach rond Sems mond. Hij had eigenlijk ook niets anders verwacht. Maarten en Paul keken vol trots naar elkaar, waarna ze elkaar om de nek vlogen en klopten elkaar tevreden op de schouders. Daarna keerden ze zich naar Sem toe en deden bij hem hetzelfde.

Ze waren door het dolle heen en feliciteerden elkaar daarna nog eens enthousiast.

Sem moest lachen. Zijn vrienden waren in principe net zo oud als hij, alleen had hij af en toe het idee dat hij met zijn jongere broers te maken had door hun speelse uitbundigheid. Ze kenden elkaar al vanaf de Technische Hoge School en waren vrienden geworden, omdat ze heel vaak dezelfde ideeën hadden.

Dat had uiteindelijk geleid tot het bedrijf wat ze nu hadden. De samenwerking was goed en de ideeën, die ze uitdachten en uitwerkten, waren briljant. Nu moesten ze alleen de kopers nog zien te vinden en hen overtuigen.

‘Dit hebben we toch weer mooi voor elkaar. Nu nog één nachtje slapen en dan kunnen we ons pronkstuk op de kaart zetten!’ glimlachte Maarten trots.

De ouders van de jonge mannen kwamen naar hen toegelopen.

‘Het geheel ziet er schitterend uit, mannen!’ zei Martin, de vader van Maarten. Hij glimlachte naar de vrienden en sloeg een arm om de schouder van zijn zoon.

‘Dat ben ik helemaal met Martin eens!’ meende Barend, de vader van Sem. ‘Jullie hebben een top product afgeleverd! Ik ben heel erg trots op jullie!’

‘Ja, alleen nu nog de juiste kopers zien te vinden!’ merkte Paul op en keek trots naar het jacht wat in de haven lag te dobberen.

‘Dat gaat wel lukken!’ zei Sem vol vertrouwen en keek naar zijn jongste broer.

‘Waarom kijk jij zo teleurgesteld?’ vroeg hij hem.

‘Ik baal als een stekker dat de grote vakantie al bijna om is. Ik had wel mee gewild!’ vertelde Joost zijn oudste broer.

Sem begon te lachen. ‘Ik weet ook waarom jij baalt! Die computerspelletjes, die aan boord zijn, wil je natuurlijk allemaal uitproberen!’

‘Hmmm!’ bromde Joost alsof hij zich betrappt voelde.

‘Jongen, ik beloof je. Als het jacht na de zomer nog niet verkocht is, neem ik je een weekje mee in de herfstvakantie.’

Het gezicht van de jongen klaarde op. ‘Echt?’ riep Joost verheugd. ‘Nou, in dat geval hoop ik dat jullie geen kopers krijgen!’

Sem sloeg glimlachend een arm om zijn broertjes schouder en wreef met zijn andere hand door het met gel gestylede haar van Joost. Het haar voelde hard aan, omdat het stijf stond van de gel. Joost trok zijn hoofd onder de hand van Sem weg.

‘Hé, joh! Blijf van mijn haar af!’ riep Joost met overslaande stem. Het was duidelijk dat Joost de baard in zijn keel begon te krijgen. Hij stapte bij Sem weg en keek nukkig naar zijn oudste broer.

‘Ga lekker in je eigen haar woelen! Dat van jou kan je niet eens meer stylen, zo lang is het! Hippie!’ mopperde hij.

Sem grinnikte en liep naar zijn andere broer, die op een afstandje met een brede glimlach rond zijn mond, toe stond te kijken.

‘Rick, wat denk je? Kun je het aan om een paar weken de oudste te spelen?’ vroeg hij zijn tweede broer.

Rick was de middelste van de kinderen. Hij scheelde bijna twee jaar met Sem maar was geestelijk jonger dan Joost, waar hij bijna tien jaar mee scheelde. Rick had het syndroom van Down. De

glimlach van Rick werd breder en hij keek gewichtig naar zijn jongere broer.

‘Natuurlijk, ik ben de baas als jij weg bent!’ zei Rick stralend van trots.

‘Helemaal niet!’ riep Joost protesterend.

Sem glimlachte.

‘Wees een beetje lief voor Joost, Rick. Je weet dat hij de baby van het gezin is.’

‘Ja, de baby!’ grijnsde Rick weer en haalde nu ook zijn hand door het haar van Joost.

‘Ga toch een eind weg! Ik ben blij dat jij meer dan een maand weg gaat! Lekker rustig! Voor mijn part blijf je langer weg! En trouwens, ik ben helemaal geen baby!’ schreeuwde Joost opstandig en duwde Ricks hand weg, terwijl hij boos naar Sem keek.

Sem en Rick lachten allebei om de reactie van Joost.

‘Joh, je zult me nog gaan missen,’ meende Sem.

‘Echt niet!’ riep Joost en liep boos de steiger af.

Rick rende hem achterna en sloeg een arm om zijn jongere broertjes schouder. Joost schudde nijdig Ricks arm van zijn schouder af. Hij glimlachte echter alweer snel, omdat je nu eenmaal niet echt boos op Rick kon blijven.

Sem, Paul en Maarten liepen wat rustiger achter de jongens aan. Ze werden gevolgd door hun ouders, de rest van de familie en hun vrienden. De bedoeling was te gaan eten bij een restaurantje in de haven en daar zou het gezelschap afscheid nemen van de drie mannen, die dezelfde nacht nog op het jacht zouden slapen, zodat ze de volgende ochtend bij zonsopgang konden vertrekken.

2.

Lauren Winters kwam de verlaten steiger op rennen.

Ze keek gehaast achterom. Een groepje van vijf man kwam dreigend achter haar aan. Haar lange jurk hinderde haar tijdens het rennen.

Ze struikelde dan ook bijna een paar keer. Ze was doodsbang voor haar achtervolgers.

De avond was juist zo goed begonnen. Het was haar eerste grote date sinds maanden. Haar nieuwe vriend Joachim had haar uitgenodigd om mee te gaan naar het feest van het studentencorps van de Universiteit in Amsterdam.

Ze had er echter niet op gerekend dat hij een berekenende klootzak was, die alleen maar met haar had willen pronken omdat ze de dochter van de oprichter van het miljoenenconcern Van Beerthuizen-Winters & Partners was.

Dat bedrijf had zich jaren geleden vlak bij de Amsterdamse Haven gevestigd. En in die haven waren Joachim, Lauren en de rest van de genodigden aan boord gegaan van een groot plezierjacht waarmee ze naar de haven van Medemblik gevaren waren.

Op de uitnodiging had gestaan dat de dresscode black tie en galajurken verplicht waren. De mannen waren dus in smoking en de dames in galajurken verschenen. Maar op een echt galafeest had het niet geleken. Het was eerder een zuipfeest geworden dan dat er gedanst werd.

Joachim had aan boord alleen maar met zijn vrienden aan de bar gehangen en de benodigde biertjes, wijntjes en andere alcoholische versnaperingen door elkaar gedronken en had niet echt aandacht aan haar geschonken, terwijl zij naast hem gezeten had.

Op een gegeven moment was hij straalbezopen en lallend op een bank neergevallen. Vanaf dat moment was hij haar voor schut gaan zetten en had hij zijn maten beloofd dat ze Lauren wel even mochten “lenen” als er nood aan de man was. Hij had daarna veel betekenend zijn wenkbrauwen op en neer laten gaan.

Lauren had doodsangsten uitgestaan en zich op een gegeven moment in een hut opgesloten. Ze had er nu bijzonder veel spijt van dat ze Joachim niet eerst door haar vader had laten screenen voordat ze besloten had zijn uitnodiging te accepteren. Hij had zo betrouwbaar geleken.

Als haar vader geweten had dat zij een date had, had hij beslist een aantal bodyguards achter haar aan gestuurd.

Lauren had er echter een gruwelijke hekel aan om bodyguards om zich heen te hebben. Ze had al zo verschrikkelijk lang naar een date verlangd zonder dat er mannen in maatpak met een revolver op zak op haar lip toe stonden te kijken hoe ze haar vriend stond te zoenen.

Daarom had ze haar vader dit keer niets verteld over dit uitje. Haar ouders wisten nu niet beter dan dat ze vroeg naar bed zou gaan. En *zij* had eindelijk haar avondje uit gehad zonder dat er bodyguards aanwezig waren geweest.

Alleen, nu had ze er echter héél veel spijt van dat ze haar vader niet ingelicht had over deze date. Ze had beter moeten weten en had haar vader moeten bellen. Dat had ze echter niet gedaan omdat ze geen zin had gehad in de ellenlange discussies, welke ze beslist gehad zou hebben als ze dat wel had gedaan. Ze was nu eenmaal een kind van rijke ouders, wat dus duidelijk niet zonder beveiliging over straat kon en nu stond ze er dus alleen voor.

Geweldig! Zoals gewoonlijk maakte ze er weer een puinhoop van.

Ze was er van overtuigd geweest dat ze oud en wijs genoeg was om op zichzelf te kunnen passen tijdens een klein privéfeestje. Helaas was dat een foute beslissing geweest en nu zou ze het probleem zelf op moeten zien te lossen.

Haar vader bellen en hem nu om hulp vragen was geen optie. Dus, zodra ze in de haven afgemeerd waren, had ze haar kans gegrepen en was ze van boord gevlucht.

Hoewel Joachim behoorlijk dronken was geweest, bleek hij toch gezien te hebben dat ze van boord was gegaan. Waarschijnlijk had hij zijn vrienden uit wraak achter haar aangestuurd.

Ze had hem horen schreeuwen dat, als hij en zijn vrienden haar niet konden krijgen, niemand haar kreeg.

Ze was behoorlijk geschrokken van die hatelijke opmerkingen en dat had er voor gezorgd dat ze het op het rennen had gezet. Ze was echter, zonder dat ze het in de gaten had, de verkeerde kant op gerend. De steiger, waar ze nu op rende, liep dood.

Lauren had beseft dat ze als een kat in het nauw zat toen ze zich, eenmaal aan het eind van de steiger aangekomen, omdraaide en recht in de ogen van haar achtervolgers keek.

De mannen hadden allang door dat ze geen kant meer op kon en kwamen nu, vals grijnzend, langzaam op haar af gelopen. Lauren keek paniekerig om zich heen. De enkele boten, die bij de steiger aangemeerd lagen, waren verlaten zodat ze niemand om hulp kon vragen.

Daarnaast zag het er niet naar uit dat ze zich op een van de boten zou kunnen verstoppen. Haar achtervolgers zouden haar zonder al te veel moeite kunnen vinden, want zoveel schuilplaatsen waren er niet aan dek.

Daarom draaide ze zich resoluut om en sprong het water in zonder verder nog na te denken.

Het water verzwolg haar compleet. Haar avondjurk zoog haar mee naar beneden. Het enige, wat ze kon doen, was zichzelf mee laten zinken naar de bodem. Het kon haar even niet meer schelen wat er verder met haar gebeurde.

Als ze maar uit de buurt van die engerds bleef. Toen ze het echter benauwd kreeg, ontwaakte de overlevingsdrang in haar en begon ze tegen te werken.

Ze probeerde uit alle macht naar het wateroppervlak te komen, maar dat lukt niet echt omdat haar jurk om haar benen verstrengeld zat.

Na enig gespartel, besepte ze dat dit alleen ging lukken als ze haar jurk uittrok. Dus worstelde ze zich er met veel pijn en moeite uit. Heel langzaam zag ze haar jurk naar de oppervlakte stijgen. Zij volgde in een langzamer tempo. Ondanks de angst die ze voelde, realiseerde ze zich dat ze beter uit het zicht kon blijven. Ze kwam dan ook onder de steiger pas weer boven water.

Ze hoorde de mannen zenuwachtig boven haar op de steiger heen en weer lopen en met elkaar praten. De bravoure was totaal weg uit hun stemmen.

Lauren hield zich muisstil. Ze haalde diep adem om het zuurstofgebrek, dat ze gehad had, weer aan te vullen. Ze had hoofdpijn gekregen van het te lang onder water zijn en hield zich krampachtig vast aan een van de steigerpalen.

‘Hé, is dat haar jurk niet?’ hoorde ze een van de mannen zeggen. Hierin herkende ze de stem van Diederik. “Balletje” nummer één, dacht ze er gelijk achter aan. In zijn stem klonk lichte paniek door. “Net goed”, was de eerste gedachte die bij haar opkwam.

‘Zou ze verdronken zijn?’ vroeg Edward. “Balletje” nummer twee. Hij piepte nog harder.

‘Welnee! Die komt zo vast wel boven. We hoeven alleen maar even wachten! En als ze zo boven komt, pakken we haar alsnog!’ suste Floriaan lallend. “Balletje” nummer drie.

‘Ja! *Naked*!’ brulde Hendrik-Jan. Het klonk alsof hij een paar dansspasjes op de steiger maakte. “Balletje” nummer vier.

“Balletje” nummer vijf stond in het water te kotsen. Dat was Wouter.

Natuurlijk was Joachim te ziek, zwak en misselijk geweest om achter haar aan te gaan. Hij had het gewoon aan zijn vrienden overgelaten om haar te grazen te nemen. Dat was “balletje” nummer zes, dus.

Vanaf het eerste moment dat ze de vrienden van Joachim ontmoet had, had ze al een hekel aan deze mannen gehad. Ze hadden het véél te hoog in hun bol.

Toen pas had ze beseft dat Joachim van hetzelfde laken een pak was geweest. Het was toen echter te laat geweest!

Lauren haalde nogmaals diep adem. Hoe had ze ooit zo stom kunnen zijn om gelijk al met hem naar zo’n feest mee te gaan zonder ook maar iets te checken?

Vooral, omdat er ook drank meegenomen werd. Had ze eigenlijk niet gewoon kunnen weten dat feesten van studentencorpsen altijd in zuippartijen eindigden?

Ze was er eenvoudig vanuit gegaan dat artsen in opleiding van zesentwintig verstandig genoeg zouden zijn. Kennelijk was dat een raar hersenspinsel van haar geweest, want op dit moment gedroegen ze zich als complete pubers!

Ze hield zich nog steeds krampachtig vast aan een van de steigerpalen. Hoe lang ze zich al aan die paal vasthield, wist ze niet maar ze begon het behoorlijk koud te krijgen. Hoewel het al laat in de zomer was, was het niet echt een zonnige en warme zomer geweest.

Daardoor had het water ook niet op een lekkere temperatuur kunnen komen. Ze probeerde krampachtig het klappertanden tegen te gaan.

‘Het duurt nu wel erg lang voordat ze boven komt!’ zei Edward zenuwachtig.

‘Dat ziet er niet goed uit!’ stelde Diederik vast.

‘Moeten we er niet in duiken en haar gaan zoeken?’ vroeg Wouter aan zijn vrienden.

‘Het wordt al donker. Die vinden we vast niet meer! En volgens mij houdt niemand het zo lang onder water uit! Trouwens, ik heb ook niet zo veel zin in een nat pak,’ lalde Floriaan.

‘Moeten we de politie niet bellen?’ vroeg Edward een beetje bezorgd.

‘Wat denk je nu zelf? Die kunnen ook niet echt wat doen als ze niet uit zichzelf boven komt. Ze is vast de haven al uit gedreven! Bovendien heb ik ook geen zin in urenlange ondervragingen op het politiebureau!’ zei Diederik nu met overslaande stem.

‘Kom, laten we terug gaan. We moeten Joachim vertellen dat zijn vriendin in het water is gesprongen en waarschijnlijk verdronken is,’ mompelde Wouter en gaf weer over in het water.

Dit keer vlakbij waar Lauren zich krampachtig aan de paal vasthield. Ze sloot haar ogen want als ze ergens niet tegen kon was het wel het zien van braaksel. Ze probeerde uit alle macht het beeld buiten te sluiten en niet te gaan kokhalzen.

Ze moest ervoor zorgen dat de mannen haar niet zouden horen, dus haalde ze diep adem en zuchtte de misselijkheid weg.

Ze hoorde Edward nog wel wat tegen de anderen zeggen, maar kon hem niet verstaan, omdat de mannen wegliepen en de voetstappen op de houten aanlegsteiger zijn woorden overstemden.

3.

Na enige minuten werd het stil op de steiger en durfde Lauren uit haar schuilplaats tevoorschijn te komen.

Ze keek om zich heen, op zoek naar een trap waarmee ze de steiger op kon klimmen. Die was er echter niet. Haar oog viel op de dichtstbijzijnde boot. Deze had een trapje aan de achtersteven hangen. Het was zo te zien de enige mogelijkheid om uit het koude water te komen. Dus zo snel als ze kon, zwom ze er naar toe en klom aan boord. Ze wierp een vluchtige blik naar de steiger en zag dat deze inmiddels verlaten was.

Ze slaakte een zucht van verlichting.

Ondanks dat er niemand te zien was, hield ze zich een beetje bedekt want het enige wat ze nu droeg, waren een string, een paar ballerina schoentjes en haar tasje.

Haar jurk dreef halverwege de haven, zag ze nu. Het was geen optie om weer in het water te springen om haar jurk te bemachtigen. Het water was veel te koud en die natte jurk zou haar ook niet meer beschermen tegen de kou. Ze had beslist droge kleding nodig.

Lauren liet haar blik over het dek gaan, zoekend naar droge kleding wat eventueel voor het grijpen lag. Dat was helaas niet het geval. Ze baalde hier enorm van. Hoe moest ze nu thuis komen?

Ze had dan wel de tegenwoordigheid van geest gehad om haar tasje, met hierin haar mobieltje en creditcards, bij zich te houden, maar ze kon moeilijk een taxi bellen nu ze bijna naakt was.

Wat zou die taxichauffeur dan wel niet denken? Waarschijnlijk kon ze toch beter haar vader bellen en hem vragen of hij haar op kwam halen. Ze zuchtte diep en haalde haar iPhone uit haar tasje. Toen ze hem probeerde aan te zetten, bemerkte ze dat hij het niet deed.

Na een grondige inspectie zag ze dat er vocht achter het schermje zat. Dat had *zij* natuurlijk weer! Ze had er totaal niet bij stil gestaan dat haar telefoon nat zou worden als ze het water in sprong en hij daardoor niet meer zou werken. Die kon ze natuurlijk weer afschrijven! Daar ging haar *zoveelste* mobiel.

Er waaide een koude wind over het water en het werd al donker. Het enige licht wat ze zag, was van het restaurant aan het einde van

de steiger. Niet echt een gelegenheid om bijna naakt naar binnen te stappen.

Ze liep naar de deur van de kajuit en trok aan het handvat, eigenlijk verwachtend dat de deur wel op slot zou zitten. Ze viel echter pardoes naar achteren toen de deur openschoot. Ze keek er vol ongeloof naar, terwijl ze opstond van de dekvloer.

Heel voorzichtig liep ze naar de opening en keek naar binnen. Het interieur zag er luxueus uit, maar leek verlaten. Ze vermoedde al zoiets, omdat het aardig donker was aan boord.

‘Hallo? Volk?’ riep ze uit voorzorg. Hoewel ze het erg ongemakkelijk zou vinden, hoopte ze toch dat er iemand op haar geroep af zou komen. Dat was echter niet het geval. Lauren aarzelde een ogenblik, maar de koude wind zorgde er voor dat ze naar binnen stapte. Ze wilde weer warm worden en zocht daarom de beschutting van de kajuit.

Lauren schrok zich wezenloos toen ze met haar voet op de eerste tree van het trapje naar beneden stapte en de kajuit in een ultravioleto licht zette.

Ze keek geschrokken om zich heen om te zien waar het licht plotseling vandaan kwam en glimlachte opgelucht toen ze zag dat de traprede aan de zijkant opgelicht was en daardoor de ruimte verlicht werd. De volgende stap gaf een paarse kleur en de stap erna een blauwe kleur.

Laurens glimlach werd breder toen ze de schakering van regenboogkleuren herkende. Het was een van de weinige kleurschakeringen die er gebruikt werden in de ruimte. De kussens van de banken en stoelen waren donkerblauw en de meubels waren van een lichte kleur beukenhout gemaakt. Er hing aan één wand een grote schilderij van een boot en de enige andere wand was versierd met een canvas foto van posterformaat met erop een donkere lucht waar een dubbele regenboog in prachtige kleuren scherp tegen afstak.

Degene die de foto gemaakt had, had beslist een goed oog voor detail. De andere wanden waren voorzien van ramen.

Lauren keek rond. Het was niet alleen de fotograaf die oog voor detail had. Het interieur was ook door iemand ontworpen, die daar oog voor had. Een dergelijk luxe boot had ze niet in de haven van Medemblik verwacht.

Haar oog viel op een deur, die kennelijk naar een hut ging. Ze liep er naar toe en deed de deur open. Ze wierp een blik om het

hoekje van de deur. Het bleek inderdaad een hut te zijn. Ook hier was niemand te bekennen.

Er stonden wel twee bedden in deze ruimte. Een van die bedden was opgemaakt, dus kennelijk stond de boot klaar voor vertrek. Ze stapte naar binnen en keek rond. Er stonden wat persoonlijke dingen uitgestald op het randje van de ombouw van het bed. Op de commode tegen de wand stonden een flesje aftershave en een mannendeodorant en op een nachtkastje, wat de bedden van elkaar scheidde, was een grote foto van drie jonge mannen neergezet.

Lauren liep naar de foto toe en pakte hem op. Ze zag dat er, gezien de gelijkenis met elkaar, drie broers op stonden; twee volwassenen en een puber. Een van de volwassenen had duidelijk het syndroom van Down. Ze staarde langdurig naar deze man. Hij stond in het midden en had bij de andere twee broers een arm om de schouders geslagen.

Ze vroeg zich af hoe deze familie omging met het feit dat hun zoon en broer het syndroom van Down had. Volgens haar bracht een gehandicapt kind vaak grote zorgen met zich mee en het was meestal niet eenvoudig om hierdoor een gewoon gezinsleven te hebben.

Kennelijk hadden de beide broers, die omarmd werden door de broer met het syndroom van Down, er totaal geen problemen mee. De broers lachten zorgeloos naar de fotograaf.

Na even naar de foto gekeken te hebben, zette ze hem weer op zijn plekje. Vervolgens keek ze verder de hut rond. Er lag niets van kleding wat ze aan kon trekken.

Haar oog viel op twee deuren in een muur. Ze liep er naar toe, één verborg een badkamer en achter de andere deur zat een kledingkast. Daar hing kleding in. Ze bekeek het een en ander en beseftte dat dit, zoals ze al gedacht had, de hut van een man was. Ze trok een broek van een stokje en hield die bij haar voor. Deze was veel te lang. De plaats, waar de man zijn kuiten had zitten, eindigde bij haar voeten.

De overhemden waren ook behoorlijk oversized, maar zouden er mee doorkunnen, alleen een T-shirt zou beter zijn. Daar zaten immers geen openingen tussen de knoepjes waardoor haar borsten zichtbaar zouden zijn.

Dus toen ze een T-shirt tussen de overhemden vond, haalde ze die er tussenuit en trok deze aan. Het T-shirt eindigde net op haar

dijbenen en de mouwen eindigden ergens bij haar ellebogen. Voor de rest zat het redelijk. Ze was in ieder geval bedekt. Daarna borg ze de andere kleding weer op in de kast.

Terwijl ze dat aan het doen was, hoorde ze opeens stemmen dichterbij komen.

Er kwamen mensen aan!

Ze knipte gehaast het licht uit. Joachims vrienden zouden toch niet terug zijn om verder naar haar te zoeken?

Ze keek snel door het kleine raampje naar buiten. Heel even was ze opgelucht dat de stemmen niet van de vrienden van Joachim waren. Die opluchting was echter van korte duur want de mensen die nu aan boord kwamen, waren alle drie duidelijk van het mannelijk geslacht. *Dat* maakte de situatie er niet beter op!

Laurens hart klopte wild in haar keel. Wat moest ze nu? Dit had niet mogen gebeuren! Ze had van boord willen zijn voordat er iemand aan boord zou komen. Het was duidelijk dat deze mannen van plan waren vannacht aan boord te blijven want er werd van familie afscheid genomen.

Ze beet op haar lip en beseftte dat ze moeilijk kon gaan zitten wachten totdat de eigenaar van de hut binnen zou komen. Wat zou hij wel niet denken als ze daar, met alleen zijn T-shirt aan, op zijn bed zat?

Ze keek nerveus om zich heen. De enige plek waar ze zich kon verstopten was in de kast, dus schoot ze er in en trok snel de deur dicht. Ze besloot dat zij, als straks iedereen sliep, wel van boord zou sluipen. Op die manier zou niemand merken dat ze aan boord was geweest.

Lauren kroop in de verste hoek van de kast en trok de kleding voor de plek waar ze zat. Als iemand in de kast zou kijken, zou hij haar niet zo snel vinden.

Ze had er echter gelijk spijt van dat ze in de kast gekropen was. Het was niet echt comfortabel. De ruimte was warm en benauwd en het was veel te klein. Je kon amper je benen strekken. Ze hoopte dat ze geen kramp zou krijgen

Ze was eigenlijk veel te moe van de lange dag en de spanningen rond die avond om zich er nu zorgen om te maken. Maar ze zou er alles voor over hebben gehad om in een van die heerlijke bedden te liggen.

Dat ging echter niet. Het zou een ramp zijn als ze haar betrapten. Dit zou nog eens “hot” nieuws zijn! Wat zouden de

mensen wel weer niet van haar denken als ze hoorden dat de dochter van een miljardair ingebroken had op een boot en gevonden was in een hut van een man, met alleen een T-shirt aan?

Ze had al vaker gemerkt dat het er alleen maar erger op werd als ze de situatie uit wilde leggen en dat het verhaal door de journalisten al snel verdraaid werd. Ze zouden het er dik opleggen en beweren dat ze weer met haar zoveelste affaire bezig was.

Het nieuws zou vast en zeker weer over de hele wereld verspreid worden! Haar vader zou er beslist niet blij mee zijn, zoals hij dat nooit was als zij zichzelf weer eens in de problemen had gebracht. Dus de enige oplossing zou zijn om zo stil mogelijk van boord te gaan als iedereen sliep.

Ze zat nog maar net in de kast toen de deur van de hut openging en er iemand binnen kwam. Ze hield van schrik haar adem in en keek gespannen naar de kastdeur. Ze zond allerlei schietgebedjes naar boven om te voorkomen dat de man de kastdeur open zou doen en haar zou vinden. Dat mocht beslist niet gebeuren!

4.

Sem, Maarten en Paul kwamen laat terug aan boord en zochten hun hutten op nadat ze van hun familie afscheid genomen hadden.

Ze waren alle drie doodmoe. Ze hadden de afgelopen weken behoorlijk wat werk verzet om deze tocht te kunnen maken. De mannen hadden zich voorgenomen dat ze deze tocht dan ook niet alleen als publiciteitsstunt zouden zien, maar ook als een soort van vakantie. Dat er af en toe journalisten om hen heen zouden hangen, namen ze dan ook maar voor lief.

Sem liep zijn hut binnen, gooide zijn kleding op de stoel naast het bed en viel op bed neer. Hij slaakte een diepe zucht en luisterde naar de geluiden die de nieuwe omgeving teweegbracht.

Het klotsen van het water tegen de zijkant van het jacht. Een trein, die in de verte een signaal gaf. De overwegbomen, die een waarschuwingssignaal lieten horen en het toeteren van de auto's op de weg.

Het licht van de vuurtoren hinderde hem. Hij stond weer op en trok het gordijn dicht. De deur van zijn kledingkast klepperde. Sem draaide zich om en keek er verbaasd naar toen hij zag dat zijn kastdeur op een kiertje openstond. Hij liep er naar toe en duwde de deur dicht. Hij maakte gelijk een aantekening in gedachten, dat hij er morgen naar zou kijken. Als er iets niet goed zou sluiten, kon hij het dan wel repareren. Nu niet...hij was er te moe voor.

Dus liet hij zich weer op bed vallen en staaarde naar het plafond van zijn hut, ondertussen probeerde hij zich de geluiden om hem heen eigen te maken.

Nog even en het enige wat ze dan zouden horen, was het zachtzoemende geluid van de motor of het klotsen van het water tegen de boeg van het jacht en verder helemaal niets. Het uitzicht, wat ze zouden hebben, zou voor het merendeel water zijn. Hij keek nu al uit naar de rust en viel na enig woelen in slaap.

De golvende beweging van het jacht zorgde er beslist voor dat je slaperig werd.

De volgende ochtend rond een uur of zeven schrok Sem wakker. Hij besepte dat hij erg vreemd gedroomd had. Vaag herinnerde hij zich dat een soort van zeemeermin, die half boven het water

uitstak, hem ergens voor waarschuwde en ook waren er ruige types in zijn droom voorgekomen die hem overvielen op het jacht.

Deze mannen waren bijzonder dreigend op hem afgekomen. Zijn vrienden en hij hadden geen kant op gekund. Hij had het Spaans benauwd gehad. Sem beseftte dat de warmte van de hut hem waarschijnlijk op dat idee gebracht had en glimlachte.

Hij moest er aan denken om de airco aan te zetten als hij de volgende keer ging slapen.

Hij stond op toen hij zijn vrienden hoorde rommelen in het kombuis gedeelte. Hij rook dat ze eieren met spek aan het bakken waren en het water liep hem in de mond. Hij nam een douche en kleeedde zich aan, waarna hij naar de salon liep.

Paul stond bij het fornuis de eieren met een spatel op een bord te scheppen en Maarten zat aan de eettafel op een kaart het een en ander te noteren.

‘Hé, maatje, goedemorgen! Lekker geslapen?’ vroeg Paul, toen hij ontdekte dat Sem de salon binnen gekomen was.

‘Het was even wennen maar uiteindelijk wel,’ vertelde Sem hem met een glimlach.

‘Heb je trek in gebakken eieren met spek?’ vroeg Paul. Hij hield een bord met een dubbele uitsmijter omhoog.

‘Dat lijkt me lekker,’ grijnsde Sem en pakte het bord aan, wat Paul hem voorhiield, waarna hij aan de tafel ging zitten. Maarten had zijn papieren opzij geschoven en viel nu ook met smaak op zijn maaltijd aan. Paul schonk koffie in waarna hij zijn vrienden ieder een beker gaf en zelf nu ook aan tafel ging zitten.

Maarten rekende zijn vrienden voor hoeveel tijd er voor nodig was om met een bepaalde snelheid bij de volgende stop aan te kunnen komen. Als ze wind mee hadden, zouden ze een hoop energie kunnen besparen en hoefden ze de motor van het jacht niet al te veel te gebruiken. Des te meer energie zouden ze in de accu’s opgeslagen kunnen houden voor de windstille dagen.

Terwijl Maarten met een hand een hapje in zijn mond stak, maakte hij met zijn andere hand een berekening en liet zijn vrienden zien waar hij dacht uit te kunnen komen zonder de energie van de accu’s nodig te hebben. Zij bogen zich nu ook over de papieren en samen stippelden ze een route uit.

Op de steiger werd het weer een stuk levendiger en dat trok de aandacht van Paul.

‘De eerste journalisten zijn er alweer. Ze hopen er natuurlijk op dat we ze vandaag alsnog even een blik aan boord gunnen voordat we weggaan!’ mopperde hij.

‘Ze willen alleen maar weten welke nieuwe gadgets we aan boord hebben en zijn totaal niet geïnteresseerd in de rest!’ zei Maarten en keek bedenkelijk naar de steiger waar de journalisten stonden.

Sem keek nu ook op.

‘Waarschijnlijk wel, maar het enige wat we toestaan is, dat we een praatje met ze maken en dat ze ons daarna weg mogen zien varen! Laat ze maar wachten. Ze weten toch al dat we hen niets gaan vertellen tot we weer terug zijn. Voordat we vertrekken, zullen we nog wel even met ze gaan praten. Laten we nu eerst maar even rustig eten en onze koffie op drinken,’ meende Sem en schonk nog een keer koffie voor hen drieën in.

Terwijl ze koffie dronken, bespraken ze hun plannen voor die dag nog even. Gewoon om er zeker van te zijn dat ze niets vergaten.

Nadat ze de tafel afgeruimd hadden, stonden ze de journalisten te woord. Er waren van vier verschillende kranten en weekbladen journalisten op de kade aanwezig die nog een poging waagden om meer van hen te weten te komen dan ze gisteren al gehoord hadden.

Ze drongen zich dan ook om de drie vrienden heen om het verhaal uit de eerste hand te krijgen en hoopten zelfs op meer. Eentje wilde zelfs zonder toestemming aan boord stappen.

Maarten blokkeerde hem de weg door op de loopplank te gaan staan. Hij stond met zijn handen in zijn zij breeduit om te voorkomen dat het deze man ook daadwerkelijk zou lukken.

Sem greep een van de fotografen in zijn kraag toen deze via de raampjes van de kajuit foto’s wilde maken en gaf Paul direct opdracht de trossen los te maken, zodat ze snel konden vertrekken.

Ze vaarden op de motor de haven van Medemblik uit, gingen door de schutsluizen van de Afsluitdijk de Waddenzee op richting Engeland. Ze hezen pas de zeilen toen ze op de Waddenzee waren, omdat er vanaf dat moment wat meer wind kwam opzetten.

Paul stond aan het roer en zette het jacht pas op de automatische piloot vanaf het moment dat ze op de Noordzee waren. Eenmaal op volle zee zouden ze koers zetten naar Het

Kanaal om van daar uit richting de Azoren te varen. Daar zouden ze over ongeveer twaalf dagen aankomen.

Het streven was eigenlijk om de Azoren eerder te bereiken, alleen hadden ze besloten om tegenslagen in te calculeren en hielden ze de langste reistijd aan bij de berekening. Elke dag, die ze eerder aan zouden komen, was alleen maar mooi meegenomen.

De Azoren zou hun eerste stop zijn om een watervoorraad in te slaan. Als het goed was, zou dat al klaar staan en konden ze na het inladen gelijk door.

Maarten was ondertussen bezig een mankement te herstellen aan het dashboard. Een van de metertjes sloeg niet uit, terwijl het wel zou moeten. Sem hield in de tussen tijd de zeilen in de gaten. Alle drie droegen ze een reddingsvest en hadden zich verplicht gesteld zich aan te lijnen als ze het dek op gingen.

Dit om te voorkomen dat er iemand overboord zou slaan bij een plotselinge onverwachte manoeuvre van de boot.

Op dit moment was het zonnig weer. Er stond daarentegen een straffe wind en de boot “danste” wild op het water. De lijnen, die de zeilen moesten vasthouden, werden geblokkeerd met een speciaal mechanisme in de katrol.

Daardoor konden ze niet zomaar losschieten en dit mechanisme zorgde er automatisch voor dat de zeilen bijgesteld werden. Een van de lijnen gaf te veel mee en daardoor kon het grootzeil niet echt goed wind vangen. Paul repareerde dit.

Ondertussen had Sem het op zich genomen om de lijn weer in de juiste positie te stellen. Daar was veel kracht bij nodig. De wind rukte op dit moment wild aan de zeilen. Uiteindelijk lukte het hem en na de kleine reparatie van Paul aan het mechanisme werkte alles weer prima en hield het apparaatje het grootzeil weer goed in bedwang.

De giek werd nu verankerd. Het grootzeil kon zo alle wind vangen die nodig was. De fok werd recht in de wind gezet, zodat ze met volle kracht vooruit gingen. De spinnaker stond bol en ving de meeste wind. Dat was nodig, omdat dit zeil er voor zorgde dat ze de meeste snelheid kregen, terwijl met de fok, naast het roer, ook gestuurd kon worden. De fok was dan ook het belangrijkste zeil om in de gaten te houden.

Toen alles een beetje werkte zoals het werken moest, kwam er een helikopter laag overvliegen. Het was er een van een

commerciële omroep en een fotograaf hing gevaarlijk vanuit de helikopter een aantal foto's van bovenaf te maken.

Daarna bleef de helikopter een aardig tijdje rond het jacht vliegen, maar omdat het niet lukte om dichterbij te komen, vloog de piloot daarna weer richting de kust.

De vrienden keken de helikopter na. Ze stonden er verbaasd van te kijken dat men zulke stunts uit wilde halen, alleen maar om meer te kunnen zien.

Bovendeks was gelukkig niet al te veel te ontdekken van hun technische snufjes. De fotograaf kon zoveel foto's maken als hij wilde zonder echt iets prijs te kunnen geven.

Benedendeks was Lauren wakker geworden. Even wist ze niet waar ze was. Het vertrek waarin ze zat, was behoorlijk donker, zodat ze zich even niet echt goed kon focussen.

Zodra haar ogen aan het donker gewend waren, besepte ze weer dat ze in een kledingkast zat. Heel langzaam kwam de herinnering terug en besepte ze tot haar schrik, dat ze in slaap gevallen moest zijn. Hoe had dat nu kunnen gebeuren op die harde vloer? Het had eigenlijk helemaal niet mogen gebeuren, besepte ze gelijk. Ze had nu allang thuis in haar eigen appartement kunnen zitten.

Ze duwde voorzichtig de deur van de kast op een kier om te zien of de kust veilig was. De zon scheen fel door het raam heen en verblinde haar even.

Ze trok van schrik snel de kastdeur dicht, zonder echt gezien te hebben of er iemand in de ruimte aanwezig was. Het was alweer licht! Hoe laat was het eigenlijk?

Ze had geen idee omdat ze geen horloge droeg en haar mobiele telefoon nog steeds niet werkte vanwege het vocht. Opeens hoorde ze stemmen in de ruimte naast de kast. De stemmen kwamen niet vanuit de hut.

Waarschijnlijk kwamen ze vanuit de salon. Ze liet zich terugvallen tegen de wand van de kast en staarde wanhopig naar de gesloten deur. Hoe moest ze nu, zonder dat de mannen aan boord het merkten, ontsnappen? Dit kon nog wel eens een groot probleem worden!

Plotseling voelde ze de vloer van de kast bewegen. Ze schoot met een ruk omhoog. De boot vaarde! Dat kon niet! Dat mocht niet! Ze moest naar huis! De boot maakte een sterke onverwachte op en neer gaande beweging en dat deed iets vreemds met haar

maag. Evenals de geur van gebakken eieren met spek... Haar maag speelde op en ze voelde zich misselijk worden. Ze sloeg haar hand voor haar mond om de braakneigingen tegen te gaan.

Het was erg benauwd en vreselijk warm in de kleine ruimte en ze voelde klam en bezweet aan. Ze rilde. Opeens had ze het vreselijk koud. Hoe was dat nou mogelijk in een dergelijk warme ruimte? Ze zou toch niet ziek worden?

Ze voelde zich inderdaad diep ellendig en raakte een beetje in paniek toen ze zich realiseerde dat ze nu niet meer ongezien kon ontsnappen. Hoe moest ze dat doen nu ze op zee zat?

Ze zou wellicht moeten wachten totdat ze in de volgende haven aanlegden, maar waar zou dat zijn? Waar waren ze nu? Ze had geen flauw idee.

Lauren probeerde weer te gaan verzitten. Dat lukte echter niet. De ruimte, waarin ze zat, was erg krap en leek beslist een heel stuk kleiner nu ze er geruime tijd in gezeten had. Verder werkte het schommelen van de boot ook niet echt mee om beter te gaan zitten. Het leek alsof ze haar evenwicht continue kwijt was. Ondertussen waren ook al haar spieren verkramp.

Het misselijke gevoel werd erger. De neiging om over te geven werd groter. Ze slikte en voelde hoe droog haar keel eigenlijk was. Ze likte haar lippen af. Die waren ook behoorlijk droog. Ze beseftte dat ze uitgedroogd moest zijn doordat ze, sinds ze in de kast gekropen was, zoveel vocht door het transpireren had verloren en niets meer gedronken had.

Ze zuchtte diep en beseftte dat de badkamer dichtbij was. Ze realiseerde zich dat ze aan de mannen kenbaar moest maken dat ze er was. Maar wat zouden die zeggen? Ze was ongevraagd aan boord geklommen en ze had ook nog eens een T-shirt van een van hen aan. Misschien waren ze wel net zo onbetrouwbaar als Joachim en zijn vrienden.

Ze rilde weer. Niet alleen van de koude rillingen, maar ook van de gedachte dat de mannen onbetrouwbaar konden zijn. Ze liet mistroostig haar schouders hangen en probeerde de misselijkheid weer weg te zuchten.

Het zou waarschijnlijk beter zijn om zich nog even schuil te houden en vanavond aan wal te gaan als ze weer afgemeerd hadden. Het misselijke gevoel kwam weer terug. Ze moest beslist snel naar de badkamer zien te komen! Zou ze snel genoeg kunnen zijn om wat water te drinken zonder gezien te worden?